„Extraordinar! ROMÂNII AU REUŞIT ŞI UN AL TREILEA RECORD MONDIAL!...

Partide cu cântec şi întâmplări cu bucluc.-Naumescu va juca în viitor cu... mâna stângă.-Jocuri memorabile

PENTRU NIMIC IN LUME NU M'AŞI FI GANDIT, în urmă cu câteva luni, când scriam pentru numărul de Crăciun al ziarului „Sportul Popular" un reportaj adevărat cu titlul „Românii deţinători a două recorduri mondiale", că nu va trece mult şi vom stabili şi al treilea record mondial, şi încă la aceiaşi... speciali ate: tăcăneala..

FAPTUL S'A INTAMPLAT de curând, la campionatele naţionale de tennis de masă, care au avut loc la începutul prezentei luni.

Să vă povestim cum a fost realizată această „performanţă(?!) de a înscrie tennisul de masă românesc pentru a treia oară pe tabelul recordurilor mondiale.

Un maraton cu „cântec"

JUCAU BINEINŢELES GARABEDIAN ŞI MARIN „aşi în materie"

Primul set a fost luat normal (21—15) de Marin.

Setul al doilea a fost setul recordului. In primul sau al doilea minut de joc, Marin greşeşte şi Garabedian conduce cu 1—0.

După 18 minute este tot 1—0.

In timpul acesta lumea se întreba: Dacă se stinge lumina, punctul se repetă? sau: Ce se întâmplă dacă aceasta stinge era pentru servici; iar cei mai practici cum au fost Ponta şi Magyar adormiseră. Cel puţin aceasta din urmă dormea în lege.

Fapt este că după ce şi-a "pregătit" mingea timp de 17 jum. minute, Marin a tras un "revers" şi a egalat. Următorul punct a fost obţinut de Garabedian în minutul 23 jum. şi împreună cu el şi victoria.

Scor: 2—1, record mondial, aşa că, rezultatele celorlalte două seturi n'au mai impresionat deşi scoruri ca 12—2 şi 10—4 nu întâlneşti peste tot.

O cerere de omologare

SCORUL ACESTA UNIC (2—1) „obţinut" după aproape 24 minute de joc, în care timp fiecare dintre adversari a lovit mingea de aproximativ 1100 de ori (!)

a avut darul să-l „mişte" până şi pe Garabedian care s'a riscat să vorbească, venind cu propunerea să se trimeată Federaţiei Internaţionale o cerere de „omologare a recordului".

La care Negreanu a intervenit cu rugămintea de a se cere forului internaţional ca seturile să se termine la 20 în loc la 21 de puncte, ca să poată şi el câştiga un match în timp ce Marin, enervat spunea: „dacă aşi avea talentul lui Negrea-

G. GARABEDIAN

nu aşi fi campion mondial, iar dacă aşi avea capul lui... m'aşi spânzura".

Puţină istorie

PENTRUCA VENI VORBA DE SCORURI atât de... „astronomice", să ne întoarcem puţin la istoria tennisului de masă.

Se ştie că urmarea practică a recordurilor stabilite de jucătorii noştri în 1936 la Praga a fost micşorarea înălţimii fileului şi limitarea duratei unui set la 20 minute.

De fapt, acest lucru a fost stabilit ceva mai târziu, pentrucă măsura iniţială a fost limitarea dura ei unui joc întreg la 60 minute pentru matchurile „best of three" şi la 75 minute pentru cele „best of five".

Prima consecinţă a acestei decizii a fost înregistrată în anul următor la campionatele mondiale dela Baden, când PRITZI (Austria) şi AARONS (USA), finalistele probei de simplu doamne au fost „scratch"-ate în setul 3 pentru depăşirea celor 75 minute!

Jocuri terminate înainte de 21 puncte

TENNISUL DE MASA MONDIAL CUNOAŞTE foarte puţine cazuri de partide terminate prin scurgerea timpului de joc.

Cel autohton, în schimb, le ştie din plin.

Dintre partidele astfel terminate amintim jocurile Paneth (România) — Göbl (Austria) şi Mc. Clure (U. S.A.) — Soos (Ungaria), în care respectivii au fost „scratch"-aţi (Baden 1937), sau mai recent la Campionatele Mondiale de anul trecut (Paris) unde Paglaro (USA) s'a întâlnit cu Erlich (Franţa), recidivist în materie, şi au terminat un set 9—4.

Un joc de pomină

S'A INTAMPLAT LA BRAŞOV... Jucau Naumescu cu Garabedian în semifinala campionatului Naţional 1917.

Prima minge durează 19 minute, până când Garabedian face un fileu. 1—0. In criză de timp, Naumescu trage şi setul se termină 7—2 în favoarea lui Garabedian.

Setul 2 se termină 10—10 după prelungiri şi adversarii îşi împart setul. Situaţia la seturi 1 jum. — jum. pentru Garabedian.

Setul 3: după 17 minute Garabedian conduce cu 16—11. Naumescu mai are 3 minute pentru a recupera, trage şi face 10 puncte consecutive!

Setul 4 a fost şi cel mai interesant. Naumescu conduce cu 4—2 după care se stinge lumina. Jocul se continuă a 2-a zi; Garabedian mai face un punct şi Naumescu câştigă cu 4—3.

Setul 5 decurge normal Garabedian trage şi Naumescu câştigă partida cu 3 jum. —1 jum.!

Schimbare de stil?

DAR PENTRUCA VENI VORBA DE NAUMESCU, avem o ştire senzaţională: şi-a schimbat stilul şi... mâna de joc! Cine ar crede că Naumescu joacă cu mâna stângă şi trage fulgerător poate să se convingă „de visu", consultând revista „Stadion" nr. 26.

Principalul autor al acestei neaşteptate schimbări este... fotograful revistei „Stadion" care a developat clişeul pe dos!

Un zâmbet cu bucluc!

CHESTIUNEA DE MAI SUS cu stingerea luminii, mi-aduce aminte că Garabedian a mai provocat o asemenea „catastrofă", la Campionatele Internaţionale ale ţării de anul trecut, care au fost filmate.

Jucătorii aşteptau să fie filmaţi, dar publicul striga: „să zâmbească Gary, să zâmbească Gary"

Şi minunea s'a întâmplat: Garabedian a zâmbit...

dar în acel moment s'a stins lumina. Ca nu cumva momentul acela istoric să fie filmat!...

Am luat-o razna!

DA DA' Şi M'AM DEPARTAT DE SUBIECT. Dar vă promit dragi cetitori, că nu veţi trebui să aşteptaţi cuvariţia numărului... 2000 pentru a mai afla amănunte curioase şi interesante din istoria atât de bogată a tennisului de masă.

N. Bildaru

Jocul de ţăcăneală trebue să dispară

de Av VICTOR MARCU
Secretar general F.R.T.M.

TENNISUL DE MASA ESTE PORTUL IN ARE ROMANIA avut de spus un cuvânt important întâlnirile internaţionale, mai bine zis în campionatele mondiale, începând cu cel din Praga din 1936, unde ne-am creat otodată acea tristă faimă de „cei mai aprigi ţăcănişti din lume".

Este dureros însă că faima creată prin victorii categorice pe teren, nu a corespuns în aceeaşi măsură şi unui prestigiu în concernul jucătorilor internaţional de prim rang. Căci dacă la Praga, Ungaria de 8 ori campioană mondială la echipe, a sucombat cu 5—0 în faţa anonimei echipe a României, care a câştigat apoi locul prim în serie şi a luptat pentru titlul mondial cu Austria, succesele de pe teren ale trio-ului român VLADONE—PANETH—MARIN, nu au avut darul de a entuziasma sincer pe cunoscătorii în materie, ci i-au determinat să ţină lungi conferinţe pentru a găsi un antidot noului stil.

Succesele noastre au îngrijorat pe oficialii străini, cari voiau să păstreze în primul rând valoarea spectacolului, rezultând din combativitate şi atunci Federaţia internaţională a găsit soluţia destinată a contracara „stilul românesc"; s'au modificat regulamentele, s'a coborît fileul cu 2 cm., s'a hotărît să se joace pe mese mai tari, cu mingi mai grele, pentru a se favoriza atacul şi s'a stabilit şi un timp limitat de joc, la început o oră pentru un match şi apoi 20 minute pentru fiecare set.

Băieţii noştri au luat notă de noile regulamente şi s'au pregătit, nu să atace cum credeau oficialii englezi că îi vor obliga, ci să... ţăcănească după noile reguli. S'au specializat în a termina un set în mai puţin de 20 minute, dar nu cu scorul final normal de 21 puncte, ci cu atâtea câte se reuşea să se facă în timpul reglementar: 8—3, 7—6, e.c.

Numai că, fileul fiind coborît, atacanţii străini reuşeau în ultima vreme să pregătească cu uşurinţă lovituri decisive, astfel că victoriile nu mai puteau reveni în mod normal românilor.

Românii, ce-i drept, începând din anul 1940, luptând numai între ei, nu şi-au putut verifica stilul, dar la primele contacte avute în 1947 cu echipa Bucureşti, iar apoi la Belgrad cu aşii unguri şi jugoslavi, i-au readus la realitate. Şi-au dat seama că epoca defensivei pure a murit şi că astăzi câştigă cel care atacă, dacă s'a pregătit pentru acest fel de joc.

ECHIPA NOASTRA MASCULINA n'a putut participa la campionatele mondiale din Paris din Februarie 1947 şi nici la cele din Londra din Februarie 1948, unde s'ar fi putut convinge pe cont propriu, că jocul defensiv pur, nu mai poate fiinţa. Bombardamentul practicat de cehi, americani, de ungurul Sido şi Kozian şi englezul Leach, au fost probe pertinente că ofensiva rapidă este de astăzi, pe de o parte spectacolul de calitate, iar pe de altă parte mijlocul cel mai sigur pentru a învinge şi încă fără a-şi consuma nervii în mod inutil. Cel ce atacă mai bine câştigă sigur, iar atacul trebue să fie variat, rapid şi fără ezitare. Jugoslavul Dolinar, care la Bucureş i electrizase asistenţa prin drive-ul său, la Londra n'a fost considerat un atacant periculos, căci nu reprezintă suficientă variaţie şi fermitate în lovitură.

Urmărind la Wembley, stilul spectaculos al aşilor străini, mi-am pus întrebarea pentru ce băeţii noştrii nu prac ică acelaş stil?

Răspunsul mi l'am putut da cu uşurinţă. Nu este o lipsă de talent sau de nepricepere din partea lor. Din contră: avem elemente foarte talentate şi cari posedă şi lovituri bune dar, din păcate, le utilizează mai mult la antrenament,

(Continuare în pag. 16-a)

(Continuare în pag 9-a)

Ping-pong-ul LA MAJORAT!

Au trecut mulţi ani şi multe străduinţi s'au depus pentru a se putea scrie — pe drept cuvânt — un articol cu titlul de mai sus, un articol care să dovedească — pentru a câta oară? — că ping-ping-ul nu mai poate, nu mai trebue să fie catalogat în rândurile sporturilor minore.

Mai sunt poate şi astăzi sportivi cari asemănă ping-pong-ul... jocului de biliard, dar sunt mulţumiţi că aceştia mai puţini, într'un număr atât de mic încât nu mai merită atenţie.

A fost o luptă grea, dar brutala finală a adus mari satisfacţii acelora cari n'au dezertat nici o clipă din grupul animatorilor acestui sport.

Sezonul de ping-pong, recent încheiat a definitivat poziţia lui în ierarhia sporturilor cu «priză la public»

şi nu ne sfiim să afirmăm că el se găseşte — în momentul de faţă — la loc de frunte.

Ca la un examen de „majorat" ping-pong-ul îşi susţine eleza amintind de „ferberea" în care se găseau toată mişcarea sportivă — atunci când echipierele noastre ne-au reprezentat atât de strălucit la campionatele mondiale dela Londra, — aminteşte că Organizaţia Sportului Popular, a apreciat just performanţele realizate de Angelica Rozeanu şi i-a decernat cea mai mare distincţie sportivă: „Premiul Naţional al Sporturilor" în cadrul unei sărbători cum nu a mai fost şi însfârşit aminteşte că dramaticul partidelor din cadrul ultimei zile de dăşfăşurare a campionatelor naţionale, a reţinut publicul spectaţiilor — un public numeros — până târziu, până aproape de ora trei dimineaţa.

Recunoşteţi şi dumneavoastră că „argumentele" sunt pertinice şi că ping-pong-ul şi-a câştigat — cu brio — locul, un loc de onoare.

Dar ei nu se vor opri aci.

Şi-au propus — diriguitorii federaţiei — acum după ce au intrat în grafiile zeilor", primiro campanie vastă să difuzeze ping-pong-ul în marile mase populare, convinşi fiind că astfel vor realiza şi ultimul deziderat: ping-pong-ul, sport popular.

Când vor reuşi să ducă la bun sfârşit şi acest deziderat, vor bine merita dela sportul românesc.

Nicu Naumescu

Un junior despre PROBLEMA JUNIORILOR tennis-ului autohton

PROBLEMA JUNIORILOR, este fără îndoială una dintre cele mai viu comentate probleme la ordinea zilei în sportul românesc, ea preocupând în egală măsură pe cei ce urmăresc ridicarea din punct de vedere tehnic, cât şi difuzarea în massele tineretului.

Pentru întreaga mişcare sportivă din ţara noastră, a devenit o certitudine faptul că tennisul autohton, a trecut dela instaurarea regimului democratic, după cum era şi firesc, printr'o perioadă de accentuat progres care i-a pus în adevărata lumină, valoarea sa în faţa străinătăţii.

Deaceea, în tennisul nostru, acest isvor de discuţii, problema juniorilor, se cere în mod imperios rezolvată. Tennisului românesc îi trebuesc elemente recrutate din massele tineretului, care să îndeplinească atât de necesara operă a primenirii cadrelor.

Pentru cele spuse mai sus, putem afirma cu convingere, că problema cadrelor, a elementelor ce se ridică, preocupă azi în cel mai

înalt grad, pe conducătorii sportului alb din ţara noastră.

Începutul a fost făcut

DATORITA UNEI POLITICI FERICITE, Federaţia Română de Lawn Tenn s, înţelegând necesitatea rezolvării acestei dificile probleme, a făcut până în prezent un mare pas pe drumul greu, dar plin de perspective, al acestei soluţionări.

Ca orice început, a fost mai greu. Cu toate acestea, stagiul proectelor a fost de multă vreme depăşit, începându-se opera de realizări efective.

Rezultatele unei asemenea politici n'au întârziat să apară. Este explicaţia pentru care, astăzi, cea mai mare parte din cours-urile noastre sunt împânzite de tineri.

Şi câteva date...

CONSULTÂND ULTIMELE adrese primite la FRLT, din partea grupărilor, ne-am putut edifica asupra felului în care aceste grupări înţeleg să acorde importanţa cuvenită juniorilor.

Cifrele pe care le vom expune, departe de a fi aride, vor constitui cea mai bună ocazie pentru a stimula şi a indemna unele grupări ce s'au complăcut până în prezent într'o totală lipsă de activitate în acest domeniu, la o muncă constructivă, cum e opera ridicării de elemente.

Dintre grupările provinciale se remarcă în primul rând cele din Cluj: BEAC, având CIFRA RECORD DE 52 JUNIORI sub 18 ani şi 11 sub 14 ani Fără îndoială, un bun exemplu ţinând seama şi de faptul că susnumitul club nu beneficiază decât de două terenuri.

DERMATA cu 14 juniori sub 18 ani şi 4 sub 14 ani.

C.S. PUTEREA HAGGIBOR cu 12 juniori sub 18 ani şi 5 sub 14 ani.

Dar, în afară de grupările clujene alte trei harnice cluburi provinciale s'au evidenţiat în acest domeniu Acestea sunt:

ITA-Arad cu un efectiv de 26 juniori

JIUL-Petroşani, numărând 17 juniori.

C. S. M.-ARSENAL Sibiu cu 20 juniori.

Grupări care au mai acordat o oarecare importanţă juniorilor, sunt: C. S. Gheorghieni; SMC, Reşiţa; CSM Făget; CFR, Carei; Hellas Arad; CFR, Cluj; Minerul Lupeni şi Viscoza Lupeni.

Iar altele ca:

T.C Bacau; Ortex Oradea; Coomus Oradea şi Electrica Timişoara, nu numără printre membri, decât surprinzător de puţini juniori.

Sperăm ca această lacună să fie remediată în cel mai scurt timp, fapt de pe urma căruia tenisul nostru nu va avea decât de câştigat.

Dintre grupările bucureştene, F. C. R.-ul are cel mai mare număr de terenuri la dispoziţie şi-a format o adevărată pepinieră, cu elemente în majoritatea cazurilor sub 14 ani Oricum, activitatea de până acum lasă să se întrevadă multe realizări şi în viitor.

Celelalte cluburi dintre care T. C

I. Manoliu

SERVICIUL LA TENNIS

Un campion modern de tennis trebue neapărat să posede toate loviturile existente, forehand, backhand, serviciu, volée, demivolée, bob, smash, etc.

In rândurile ce urmează mă voiu ocupa de una din aceste lovituri şi anume de cea mai importantă şi care din nefericire este bine executată de prea puţini jucători români: serviciul.

Orice schimb într'o partidă de

SCHMIDT

tennis începe printr'un serviciu. Serviciul, cum am spus mai sus, este din toată gama loviturilor de tennis, poate cea mai importantă: dacă este slab te face să sucombi adjacurilor adversarului cel puţin odată din două. Bun, el îţi permite dimpotrivă să ieşi un net avantaj.

Superioritatea jucătorilor australieni şi americani în perioada de după războiul din 1914-18, se datoreşte calităţii serviciilor lor. Chiar primul Wimbledon de după recentul război a fost câştigat de francezul Ivon Petra graţie unui serviciu extraordinar cu care numai în finală a reuşit 47 puncte directe.

Este posibil ca excepţionalul serviciu al unora dintre jucători să se datoreze fizicului (taliei) lor. Cazul lui Tilden, Stoeffen, Ivon Petra, etc.

La alţii poate fi vorba de forţă. Cazul lui Perry, Vines, Allsson, Drobny, etc. In general însă eficacitatea serviciului este chestiune de tehnică. S'au văzut cazuri foarte multe chiar la mari jucători, ca unii foarte robuşti să aibe servici slabe şi invers. Muril Cochet şi Borotra deşi admirabili atleţi, n'au serviciu bune. In schimb unul din cele mai bune servicii din lume a fost al americanului Lott, jucător de talie foarte mică (1.65 m.). In această din urmă categorie intră şi francezul Brugnon, unul din cei mai mari jucători de dublu ai tuturor timpurilor.

Cauza pentru care unii jucători nu servesc bine este pentrucă nu execută o mişcare suficient de corectă. Logic, a servi prost este de neiertat. Când se execută un for hand, un backhand, un volée sau orice altă lovitură, se loveşte mingea în condiţiuni mai mult sau mai puţin grele, variabile după starea terenului, după vânt şi întodeauna impuse de adversar. Dimpotrivă servind, fiecare are timp, se loveşte mingea aproape imobilă pe care o lansezi (arunci) singur. Orice jucător poate şi trebue să înveţe să servească bine.

SERVICIUL CA ŞI ORICARE ALTĂ LOVITURĂ comportă 3 timpi: preparaţie, execuţie şi terminare a loviturii.

Preparându-şi serviciul un jucător trebuie să se plaseze corect, să apuce racheta şi să arunce mingea în cele mai bune condiţiuni posibile. Toţi mai îi joacă ori, pentru a servi, se pasează imediat în spatele liniei de fund şi cât mai aproape posibil de mijlocul terenului.

Tilden, Johnston, Budge, Vines.

Gaston Aiden

(Continuare în pag. 14-a)

Ne pregătim cititorii pentru viitoarele întâlniri internaţionale de tennis!...

TENNIS! Dar, ştim oare ce se joacă atunci când intrăm pe poarta clubului? Un nume englezit şi totuşi de origină franceză. Jucătorii strigau, pe atunci, vechiul cuvânt francez: tenez! (adică, primeşte!). De aici s'a născut cuvântul tennis, pe care nobilii îl jucau în săli închise (court), iar poporul îl juca în aer liber, pe câmp (field tennis). Fireşte, nu se juca precum în zilele noastre, căci e vorba doar de epoca lui Henric al VI-lea. Mingea era din tr'un material tare şi se juca prin lovitură în perete şi ricoşare. Asta, până când în 1882 fiica tenăsului, — lawn tennis ul — adică tennisul pe iarbă — a început să cucerească lumea.

„Sport alb"

DE ATUNCI SE JOACĂ PESTE TOT IN LUME. S'au schimbat şi modernizat terenurile, rachetele, mingile, iar sezonul de joc a impus ţinuta în alb. De unde şi supranumele tennisului în era modernă: sportul alb. Porecla aceasta trebuie să fie de origină americană. Pentrucă numai dincolo de Atlantic ea a fost adoptată ad literam: «dacă e sport alb, atunci... niciun negru să nu calce pe vreun teren de ten

nist» Realitate crudă, dar care nu constitue o surpriză

In ţara în care «Ku Klux Klan»-ul a devenit instituţie semioficială, omului de culoare nu i rămâne de ales sportul

Victor Băncilulescu

(Continuare în pag. 9-a)

STILUL PERFECT

Problema stilului de joc este una dintre cele mai des discutate între amatorii tennisului de masă. Cu vre'o 15 ani în urmă, la noi în ţară mulţi erau de părere că, baza de joc a unui bun jucător trebue să fie apărarea. Astăzi, din contră se remarcă tendinţa spre o prea exclusivă ofensivă. Adevărul, cu în general, se găseşte la mijloc şi vom încerca să demonstrăm mai jos justeţea punctului nostru de vedere. In primul rând trebue să distingem două perioade net deosebite în istoria ping-pongului, perioade care au determinat implicit şi stilurile respective de joc.

Până în anul 1936 acest sport se practica cu un fileu înalt de 17,1 cm. De atunci încoace, şi pentru a împiedica generalizarea stilului defensiv al cărui mari specialişti am fost noi, românii fileul reglementar nu măsoară astăzi decât 15,2 cm.

Natural deci, că înainte de 1936, majoritatea aşilor acestui sport posedau înainte de toate un joc defensiv bine pus la punct, atacând, numai dintr'o parte din drive sau revers. Natural au fost şi excepţii,

cu un joc exclusiv defensiv sau ofensiv, dar, fapt semnificativ, cele mai mari rezultate au fost totdeauna, cu foarte rare excepţii, obţinute de jucători cari posedau ca joc de bază o apărare foarte bună.

După 1936 lucrurile se schimbă. Toţi jucătorii credeau că şcoala jocului defensiv a apus pentru totdeauna şi că viitorul aparţine exclusiv atacanţilor. Cele două Campionate Mondiale câştigate de Vana părură să confirme acest lucru, cu

NICU NAUMESCU

atât mai mult că şi Bergman, câştigătorul altor două Campionate Mondiale de atunci păreu să devină un atacant prin excelenţă.

Este incontestabil că astăzi nu mai poţi câştiga un turneu important cu un joc defensiv, fără să ştii să ataci în momentul oportun, Insă experienţa a dovedit că atacanţii „puri", sunt în constantă inferioritate faţă de acei jucători, cari, pe lângă un atac sigur, posedă o defensivă bună ca bază de joc. Chiar şi Vana a învăţat să se apere! Un jucător de clasă trebue să posede astăzi o lovitură decisivă, cu care să câştige punctul. Ori decisiv nu poţi trage din toate poziţiile, nici în toate mingiile! Mingea, ca să poată fi lovită în mod decisiv, trebue pregătită. Această pregătire însă nu e posibilă dacă jucătorul nu posedă o defensivă solidă.

Mulţi dintre jucătorii noştri atacând din drive sau din revers, pierd mult timp şi energie încercând să înveţe să atace în mod permanent şi din partea lor slabă. Este o eroare căci, cum demonstrează practica, numai unii jucători foarte talentaţi au reuşit să-şi însuşească un revers la fel de tare şi sigur ca driveul, sau viceversa. Nici un campion mondial de până acuma, cu excepţia lui Beramann, n'a ştiut să atace din amândouă părţile! Dealtfel nici nu-i nevoe de asa ceva ca să devii mare jucător. Este cu mult mai important să ştii ataca tare şi sigur dintr'o parte, decât slab sau nesigur din ambele părţi! Deci, jucătorul ideal, după părerea noastră, va avea un stil de joc ofensiv, atacând din drive sau din revers însă ştiind să lovească în mod decisiv şi mingiile înalte pe care le primeşte pe partea lui de unde nu trage de obicei. Natural că acest jucător va poseda o mare siguranţă şi în apărare, şi încă va apăra tăiat, căci tăiatul obligă pe adversar să ridice mingea dând astfel posibilitatea trecerii din defensivă la atac.

Ca să fim mai clari, vom încerca să analizăm jocu unor fruntaşi ai ping-pongului dela noi începând

Vasile Marin
fost internaţional de ping-pong

(Continuare în pag. 9-a)